

De Herkomst van de familie BIJVOET

door Rigo Hinderyckx

Den Preußen BLIWOTH, stamvader van de familie

De Pruzzen was een Baltisch volk ten zuidoosten van de Oostzee. Ze leefden in stammen in 11 overeengekomen gebieden. Omdat ze een natuurgodsdienst aanhingen waren ze al eeuwenlang het mikpunt van het Heilig Roomse Rijk om hen te christianiseren.

Wanneer de Pruzzen het aangrenzende Polen op verschillende plaatsen aanvielen, riep deze de hulp in van de Duitse Ridderorde.

De Duitse Ridderorde die aan haar stichtingsdoel, gekwetste kruisridders te helpen, voldaan had, vroeg en verkreeg in 1226 de toelating van de Keizer van het Heilig Roomse Rijk, Frederik II van Hohenstaufen, en de instemming van de Paus Gregorius IX om de Pruzzen te bekeren en het grondgebied in bezit te nemen in een Ridderstaat. Met de hulp van Engelse en Franse ridders gingen ze op veroveringstocht naar Pruisen. De Pruzzen gaven zich niet zomaar over en het duurde van 1230 tot 1283 tot de Ridders het hele gebied veroverd hadden.

Samland, het schiereiland aan de Oostzee met de in het westen hoog oprijzende Barnsteenkust, was een van de gebieden van de Oude Pruisen of Pruzzen. Er werd al barnsteen verhandeld sedert de Romeinse Tijd. De Vikingen en Noord-Duitse handelaars (vnl uit Lübeck) kwamen hiervoor de rivier de Pregel opgevaaren tot in de haven van Twangste, een versterkt stadje.

In deze streek leefde de Blauwvoetvalk, een valk met blauwe poten. Sedert de 9de eeuw werd deze gevangen en afgericht voor de jacht. Aangezien deze Pruisische valk deel uitmaakte van de jachtdieren van vele koningen en adel zal Samland een belangrijke leverancier en relatie geweest zijn. Het stamhoofd werd dan ook "Den Bliwoth" genoemd, wat zoveel betekent als "Den Blauwvoet".

"Den Preußen Bliwoth", was niet alleen het stamhoofd van het rijke Samland, hij bezat ook dit aanzienlijk en belangrijk gebied.

Bliwoth verloor het stadje Twangste in 1254 na een jarenlange bezetting door de Duitse Ridders en in 1255 werd met de financiële tussenkomst van Ottokar II, koning van Bohemen, op die plaats de stad Cöningsberg (later Köningsbergen en nu Kaliningrad) gesticht. In 1257 werd het houten belegeringsfort van de Ridderorde door Koning Ottokar II van Bohemen vervangen door een stenen burcht. Hij werd ook de eigenaar van de stad.

Ottokar had naast het verwerven van deze handelsplek nog een ander doel : hij liet de Blauwvoetvalken voor hem vangen en transporteerde die naar Bohemen waar die door zijn valkeniers afgericht werden. Zo ontstond de Boheemse Blauwvoet (gevangen in het Pruisische Samland) die hij verkocht aan de koningshuizen en hoge adel. Bliwoth verloor hierdoor veel inkomsten !

Bliwoth en de Pruzzen vernielden de stad Cöningsberg nog eens in 1263 na een zwaar verzet. Het buitengebied van de nieuwe stad Köningsbergen werd daarop in 1269 door de landmeester van de Ridderorde, Ludwig vom Baldersheim, herverdeeld onder acht nieuwe eigenaars (Pruzen) die

hiermee een schikking troffen met de Duitse Orde. Ze werden als beloning ook opgenomen in de landelijke adel en kregen de titel van Junker.

Vele Pruisen verlieten de streek in die tijd, hun plaats werd ingenomen door kolonisten uit Duitsland, Vlaanderen en de Nederlanden die zich er vestigden. Door vermenging met de achtergebleven Pruisen ontstond het Neder-Duits als nieuwe taal. Deze bevatte nederlandse en duitse woorden.

De machtige Bliwoth hield stand tot in 1283 en hij sloot pas toen een regeling met de Duitse Ridderorde. In 1284 werd het akkoord in een akte opgetekend. Daarin staat dat "Den Preußen Bliwoth und seine Erben" als vergoeding voor zijn verloren gebied, het Feld Wundlacken dat ten zuidwesten van Königsbergen lag, verkreeg. Ook het bijhorend kasteel, dat er intussen gebouwd was, werd hem toegeëigend. "Den Preußen Bliwoth" die tot een oude edele Pruisenstam behoorde, had geen boodschap aan de nieuw ingestelde titel van Junker, weigerde die en werd als hoveling aangenomen.

In akten en historische geschriften werd "Den Bliwoth" ook als Bliwot, Blivot, Blywot, Bliwotte en Bliwote vermeld.

Volgens deel 57 van "Der neuen Preussischen Provinzial-Blätter" dat in 1857 herdrukt werd in Königsbergen, is Bliwote een familienaam van een edele Pruisenstam. Volgens dit boek staat Bliwote tevens vermeld in een akte dd 1299 als een Pruisische hoveling.

Door de toevoeging van "seine Erben" in de akte dd 1284 blijkt dat hij toen al een erfgenaam had. Gemakshalve noem ik zijn erfgenaam "Bliwoth de Jonge".

De daarop volgende generatie Bliwoth heeft Samland verlaten en begin 14de eeuw ontstond zo de patriciërsfamilie van Johannes Blivot in Braunschweig, een belangrijke stad in Saksen.

Als afstammelingen van "Den Preußen Bliwoth", genoten ze er de bescherming van de hertog van Braunschweig, die door huwelijk verwant was met Ottokar II, bij wiens zoon hun grootvader hoveling was.

Opmerkelijk is dat de kinderen van Johannes, de generatie Blivot uit Braunschweig die eind 13de eeuw geboren werd : Albrecht, Johannes, Conrad en Mechtilde, allen dezelfde namen hadden als de kinderen van Otto I de hertog von Braunschweig en ook Lüdeke (afgeleide van Lothar), die in de volgende generatie in Lübeck voorkwam, was de naam van een kleinzoon van hertog Otto I.

Wellicht leverde de familie van de hertog de dooppeters en het lijkt er hierdoor sterk op dat er een huwelijksband was tussen de patriciërsfamilie Blivot en de hertogelijke familie van Braunschweig. Johannes Blivot, zoon van " Bliwoth de Jonge", was mogelijks gehuwd met een zuster van de hertog van Braunschweig.

De familie Blivot heeft gedurende meer dan 50 jaar onafgebroken een vertegenwoordiger in de stadsraad van Braunschweig gehad. Ze werd beschouwd als een van de drie voornaamste families

van de stad Braunschweig.

Johannes Blivod was lid van de stadsraad in 1320 en hij woonde in de Altstadt, in de Beckenwerkersstrasse (Koperwerkersstraat) in "Das hause des Blyvotes" . In "Die Domkapitel zu Goslar und Halusammensetzung im Mittelalter" is hij vernoemd als schrijver van "Beiträgen über die Standesverhältnisse bis zum Jahre 1200 der Hildesheimer Domherren".

Braunschweig was in die tijd het politiek zwaartepunt van de regio en de Braunschweigse kooplui behoorden ook tot de Hamburgse Hanze.

Johannes Blyvod (Blyvoed, Blyvot, Blivot, Blivoet) was de vader van Albrecht (- 1391) en Conrad, die de openbare functie van hun vader overnamen in 1343, en ze bleven tot 1374 de familie in de stadsraden van de Altstadt en de Neustadt vertegenwoordigen. Een andere zoon Johannes werd priester in de St Gertrudiskapel te Braunschweig. Uit een gift van 5 huizen van Johannes, de priester, aan de Sint- Gertrudisorde blijkt dat de familie zeer rijk was.

De zonen van Albrecht en Conrad zetelden op hun beurt ook nog in de stadsraad, maar hun nakomelingen trokken weg uit Braunschweig.

Blivot werd in het Neder-Duits Blyvoet

Ludeke Blivot uit Lübeck is bijna zeker de stamvader van de familietak die in de Nederlanden ontstaan is. Hij veranderde zijn naam in Blyvoet en het latere familiewapen verwijst naar afkomst van Lübeck.

Een opmerkelijk document is zijn testament, dat onder naam van Ludeke Blyvoet, in Lübeck op 31 maart 1372 opgesteld werd.

Hij woonde met zijn gezin in Lübeck en had Johannes en Ludomanus als zonen . Uit het testament blijkt dat hij van een rijke familie afstamde.

De nederlandse nieuwe naamvorm Blyvoet met het deel -voet lijkt vreemd aan deze stad. Het betekent niet dat hij uit de Nederlanden naar Lübeck geëmigreerd was, maar is het gevolg van het gebruik van het Nederduits, de verplichte taal voor iedereen die toetrad tot de Hanze. Ludeke Blyvoet was verbonden aan deze samenwerking van kooplui rond de Oostzee en de kooplui van de Nederlanden en hij schreef er handelsrichtlijnen voor. Het is dan ook heel normaal dat hij zijn Saksische naam Blivot *vernederduitste* in Blyvoet en eigenlijk er hierdoor een meer nederlandse vorm aan gaf.

In Lübeck is er in zijn tijd geen andere Blyvot te vinden waaruit ik aanneem dat hij van de Braunschweigse familie afstamde en minstens een achterkleinzoon was van "Den Preußen Bliwoth".

Deze invloedrijke familie had zeker de relaties om een vertegenwoordiger binnen de Hanze te installeren en in Lübeck was er daarbij ook familie van de Hertog van Braunschweig die er onder andere burgemeester werden. Ook hier zien we terug een relatie die uit een mogelijke verwantschap tussen beide geslachten ontstaan was.

Hanzesteden en Vlaanderen

In het begin van de 13de eeuw was Braunschweig reeds een Hanzestad. Braunschweig en omgeving waren een belangrijk productiegebied van koperen ketels en ander keukengerei. Het koper werd voornamelijk via Lübeck aangevoerd uit Gotland, een eiland in de Oostzee.

Lübeck was het centrum van de vervaardiging van zilverwerk en in Vlaanderen waren er heel bekwame muntmeesters. Er ontstond hierdoor een uitwisseling, Vlamingen gingen in Lübeck werken en Lübeckers kwamen in Vlaanderen zaken doen.

De Vlaamse koperteuten (afstammelingen van Duitse kooplui) waartoe ook de Bijvoet's behoorden, waren vooral gevestigd in Lommel, Neerpelt en Overpelt. Wellicht heeft de aanwezigheid van de Duitse Ridders in Maastricht en later in de commanderij van Alden Biesen en de daardoor veiligere reisweg naar Lübeck en naar hun geboortestreek aan de Oostzee ervoor gezorgd dat ze zich daar hebben gesetteld. Ook de ligging op de handelsweg van de Hanze-hoofdstad Brugge, via Antwerpen naar Maastricht en Keulen zal hierin een rol hebben gespeeld. De Teuten hadden naast hun handel nog een bron van inkomsten, goederenvervoer voor derden op deze route op hun 'lege' terugtochten naar het Oosten.

Tidemann von Gustrow werd in 1347 burgemeester van Lübeck, hij reisde in 1341 als gezant van Lübeck naar Vlaanderen en overhaalde de befaamde Vlaamse muntmeester Johannes Salenbiem om te emigreren naar zijn stad.

Adel van Braunschweig en Lübeck verwant

Heinrich VI, hertog van Bayern en Sachsen, huwde Mathilde of England, dochter van Hendrik II, koning van England. Hun jongste zoon was Wilhelm von Lüneburg, die hertog van Sachsen werd. Een zoon van deze Wilhelm von Lüneburg (gehuwd met Helena von Danmark) was de bovengenoemde Otto I von Braunschweig-Lüneburg (1204-1252). Hij werd de eerste hertog van het hertogdom van Braunschweig-Lüneburg dat afgesplitst werd van het oude Groothertogdom Sachsen en een afzonderlijk hertogdom werd vanaf 1235.

In 1625 werd het gebied nogmaals verdeeld in de hertogdommen Lüneburg en Braunschweig. De nieuwe hertog von Lüneburg was een nazaat in mannelijke lijn van de hertog van Braunschweig, waarbij er een nieuwe adellijke tak met de familienaam von Lüneburg ontstond.

Hertogdom Braunschweig en Brabant

De Commanderij der Ridders van de Teutoonse Orde werd in Alden Biesen nabij het huidige Bilzen gesticht. In april 1220 verwierf de Duitse Ridderorde door schenking van Arnold III, Graaf van Loon en zijn zus Mechtildis, de abdis van Munsterbilzen, een kapel met aanhorigheden en de rechten ervan in Rijkhoven nabij Bilzen. De hoofdcommanderij werd er gevestigd en uitgebreid tot Alden Biesen.

Een verwante van de schenkers, Luther von Braunschweig, die de zoon was van hertog Albrecht von Braunschweig en Aleide de Montferrat, kleinzoon van Otto I van Braunschweig, werd Hoogmeester van de Orde in 1331 tot aan zijn overlijden in april 1335. Zijn vader was eerst

gehuwd met Elisabeth van Brabant die jong en kinderloos overleed. Zij was de nicht van Arnold III, Graaf van Loon. Het was haar grootvader, Hendrik I van Brabant, die ca 1220 in Arendonk een jachthuis gesticht had, dat een centrum werd voor de liefhebbers van de valkerij.

Wellicht heeft de verwantschap met deze Hoogmeester van de Duitse Ridderorde een rol gespeeld in de weg die de Blivot's naar Vlaanderen leidde !

Betekenis van de familienaam

Daar de schrijfwijze van de naam veranderde naargelang de streek waar de familie verhuisde, kan men ervan uitgaan dat de betekenis dezelfde bleef.

Het Oud-Pruisische Bliwoth werd Blivot in het Pruisisch en Bleifuss in het Duits.

In het boek "Sprache, Sprechen, Sprichwörter" van Maik Lehmborg vond ik een uitleg voor de familienaam Bleifuss.

In zijn uiteenzetting omtrent de herkomst van plaatsnamen vond ik deze inleiding :

"Namen sind aus Sprachen und Dialekten heraus entstanden, gleichgültig, ob es sich dabei um Gewässer-, Orts-, Flur- oder Familiennamen handelt. Der besondere Reiz der Namen besteht oft darin, dass sie für einen heutigen Sprecher entweder undurchsichtig sind oder sprachliche Assoziationen bewirken, die Verwunderung erzeugen. Besonders deutlich ist dieses bei den Familiennamen, man vergleiche etwa die folgenden Beispiele : Strohschein, Deutschbein, ... ,Bleifusz, ... Schimmelpfennig. Sehr räsich führen derartige Namen zu de Frage : wieso heiszt jemand so ?

Antworten erhält man zumeist auf auf einem Wege, der über ältere Schreibungen des Namens führt.

Dann erkennt man, dass Bleifusz eine leichte Abwandlung von Blaufusz ist (wohinter sich eine Falkenart verbirgt und der Namensträger offenbar der Falkenjagd nachging)."

Met deze uiteenzetting beweert Lehmborg dat wie de drager van de naam Bleifuss was, wellicht iemand was die de Valkenjacht beoefende.

Mijn inziens had men eerst de valk, dan de vangst en de valkerij of het africhten en later de valkenjacht ....

Bliwoth [blie-voet] betekent Blauwvoet

Een valk die in Samland voorkwam had blauwe poten en werd daarom de Blauwvoet, in het Oud-Pruisisch Bliwoth, genoemd.

Nabij Twangste in Samland, zijn er in de 10e eeuw graven van Pruzzen gevonden waar naast de dode ook wapens, valken en jachthonden lagen. Ze geloofden in een tweede leven na de dood en gaven daarom de overledene mee wat hij hoogstnodig had.

De Bleifuss-valk werd in Pruisen al in de 9de eeuw getraind om te jagen en die valken waren zo goed en zo door de vorstenhuizen gegeerd dat hij zijn eigen gewicht in goud waard was. De later ontstane Boheemse valk was eigenlijk dezelfde Blauwvoet van Pruisen, om redenen hierboven

beschreven. Het jagen met valken was een alleenrecht van de hoogste adel en koningen. Het was hun hoogste en edelste sport.

Mijn stelling is dat de stamleider "den Preussen Bliwoth" genoemd werd omdat hij de Blauwvoeten verhandelde nadat ze binnen zijn stam opgeleid waren door zijn valkeniers.

Op die manier kan hij de relaties opgebouwd hebben met de hoge adel, met koningen en keizers en zo de naam van "den Preussen Bliwoth" gekregen hebben ! Bij hem moesten ze zijn om de beste jachtvalken te verkrijgen om in hun edele sport beter te zijn dan hun vrienden en rivalen. De Blauwvoet moest men bij Bliwoth halen!

De naam Bliwoth veranderde in Blivot in Pruisen, in Blyvoet in het Nederduits en in Beyvoet in de Nederlanden . Dit laatste kan door de veel voorkomende verschrijving van de letter l in een gelijkvormige letter e geweest zijn, maar ook door een verschil in klankkleur van Bly- in Pruisen en Bly- in de verre Nederlanden.

Bliwoth = Oud Pruisisch [Blie-voed]

Blivot, Blivod = Pruisisch, Italiaans en Frans

Bleyfusz, Bleyfuusz, Bleifuss, Blaufuss = Duits   Blyvoet = Nederduits
Beyvoet, Byvoet, Bjvoet, Buijvoet = Nederlands

Vóór de 16de eeuw schreef men in de akten op wat men hoorde. Vele aangevers konden niet schrijven, noch lezen. Familienamen veranderden evenveel van schrijfwijze als de verschillende gemeenten waar de echtgenotes vandaan kwam (daar huwden ze en was de naam van de man dikwijls nog niet voorkomend).

Het wapenschild en het familiesymbool

Joannes Bijvoet uit Neerpelt droeg als wapenschild "een dubbelkoppige valk van sabel (zwart) in een schild van goud".

Als een afstammeling van Bliwoth die kennis had van zijn naambetekenis, een wapenschild had laten maken dan was het belangrijkste symbool zeker de valk, en waarom zou hij een dubbelkoppige valk kunnen hebben gebruikt ? Wellicht om zijn herkomst aan te tonen !

Op vrijdag 23 november 1973 verscheen in het Belgisch dagblad "Het Belang van Limburg" onder

de titel "Limburgse Families en hun Wapen" door F. Goole en P. Severijns een wapen van de familie Bijvoet. Dit wapen werd hen bezorgd door dhr Van Opzeeland uit Amsterdam die als drager Joannes Bijvoet uit Neerpelt vermeld. Er zijn geen gegevens bekend over de oorspronkelijke bron.

Het gouden wapenschild is 15-eeuws en bevat een dubbelkoppige zwarte valk. De auteurs vermelden mijn inziens verkeerd dat het een adelaar is. De dekkleden en het helmteken zijn niet origineel en door hen bijgevoegd. Dit blijkt uit de honderden wapenschilden die ze publiceerden in diverse boeken met identieke dekkleden en helmtekens. Alle dergelijke opgesmukte wapens vertonen ook de identieke initialen van hun tekenaar.

Een arend heeft in de heraldiek een spitse opengesperde snavel met de vlamme tong die op een aanvallende houding duid. De klauwen staan bij een adelaar steeds naar buiten gericht.

De valk daarentegen heeft in de heraldiek een gesloten ietwat gekromde bek en de klauwen staan naar onder gericht.

Als we de kleuren en de vorm, tzt de dubbelkoppige vogel, geografisch plaatsen in de streken die de familie kan bewoond hebben dan komen we bij Lübeck terecht.

Al sedert het einde van de 15de eeuw voerde deze stad een dubbelkoppige zwarte vogel (adelaar) op een gouden schild.

Dat Joannes Bijvoet uit Neerpelt, de drager van het wapen, een afstammeling is van "Den Preußen Bliwoth" hoeft volgens mij geen verder betoog !

Er is een jonger wapen gevonden bij Anthonie Nicolaas Bijvoet (1801- 1878), wethouder te Bloemendaal en afstammeling van de drager van het vorig schild. Hij vierendeelde zijn wapen en verwees in twee kwartieren naar zijn afstamming met de helften van een dubbelkoppige adelaar. De vorm van de vleugels, de staart, en de kop lijken geïnspireerd door het nieuwe grote wapen van Lübeck dat in 1754 in voege kwam.

De menukaart van het huwelijk van zijn afstammeling Olav Bijvoet vertoont meer details van het volledige wapen van Anthonie.

Hier zien we het helmteken getopt met een adelaarskop in overeenkomst met de adelaar die bij Lübeck op het helmteken werd toegevoegd. Dit zou allemaal toeval kunnen zijn maar er is een heel belangrijk detail. Zowel bij Lübeck als bij Olav is de ridderhelm een open tornooihelm die rond de hals een ordeketting met een medaille draagt. Deze ketting was eigen aan een Venetiaanse Ridderorde die in Lübeck werd opgericht !

De wapens van Anthonie en Olav verwijzen duidelijk naar een afkomst uit Lübeck, in de overtuiging dat hun (vroeger) familiesymbool gebaseerd was op een afkomst uit deze stad, onwetend van het verband van hun naam met de Blauwvoet-valk .

Anthonie Nicolaas Bijvoet en zijn voorvader Joannes uit Neerpelt (hierboven beschreven) stammen volgens mij van Bliwoth af via Ludeke Blyvoet uit Lübeck.

Erfstukken als getuigen

Er zijn in de familie zilveren tabaksdozen die als erfstukken doorgegeven worden. Deze zijn gemaakt als aandenken aan de overwinningen van Koning Frederik II van Pruisen en ze vertonen

zijn symbool, de dubbelkoppige adelaar.

Koning Frederik II (1712-1786) was gehuwd met Elisabeth Christina von Braunschweig. Zij was een afstammeling in rechte lijn van de hertog Otto I von Braunschweig.

Volgens mij is de grote waarde die er door de voorouders aan de zilveren tabaksdozen gehecht werd, enerzijds ontstaan uit de trots van de afstamming van de Pruisen en anderzijds ... door de verwantschap via de familie van de hertogen van Braunschweig met Koning Frederik II !

Harald Gormsson veroverde Samland

Harald Gormsson, ook Harald de Goede genaamd, was een afstammeling van de Viking-koning Ragnald Lodbrok. Hij was de eerste Deense koning, voorvader van Koningin Margaretha II van Denemarken en kreeg de bijnaam "Harald Blåtand" (Blauwtand). In de 10de eeuw liet hij zijn zoon Hakon het overzeese Samland veroveren.

Of de Denen het gebied terug gaven aan de Pruzzen is niet duidelijk. Gezien Bliwoth tot een oud adelgeslacht van Samland behoorde en het woord Blauw in beider namen voorkomt, zou er een vermoeden kunnen ontstaan van verwantschap met Harald Gormsson. Er zijn geen andere aanwijzingen hiervan maar DNA-onderzoek kan aantonen of de Bijvoet's afstammen van de Vikings of van de Pruisen !

Gelijkende familienamen in België

Bleyfusz - Bleyfeusz

In de Belgische Oostkantons wordt er een adellijke familie Bleyfusz (ook Bleyfeusz) vermeld. Zij zijn de afstammelingen zijn van Antoine (Jacques) Bleyfusz, militair onder de Koning van Spanje, die in de omgeving van Stuttgart woonde en na 40 jaren trouwe dienst in 1620 de toelating tot het voeren van zijn wapen kreeg van Keizer Ferdinand II.

Een van zijn nazaten in de 3de generatie vestigde zich eind 18e eeuw in het Prinsbisdom Luik, dat ook tot het Heilig Roomse Rijk behoorde. Dat was Ferdinand Bleyfusz en hij stichtte een lakenfabriek in de buurt van Verviers .

Hij was de vader van Ferdinand Joseph, die zijn vader opvolgde als fabrikant en ook burgemeester werd van Dison. Hij werd door Koning Leopold I van België in 1856 in de adel verheven, met toelating tot het dragen van zijn wapen : d'or, au lion de gueules, posé sur une montagne de huit coupeaux d'azur, mouvante de la pointe dextre de l'écu"of "in goud, een leeuw van keel, op een berg van acht rotsen in azuur, bewegend vanaf de rechterzijde van het schild". Dit wapen is geïnspireerd op het wapen van de oude Graven van Löwenstein.

Zijn zoon Fernand Bleyfeusz (geboren in Dison) werd de arrondissementscommissaris van Verviers en Belgisch commissaris van Moresnet. In die laatste functie heeft hij in 1905 Koning Leopold II van België afgevaardigd bij een vriendschappelijk feest tussen Pruisen (!) en België.

Diens zoon M.F. Bleyfeusz, een ingenieur, was in 1950 de laatste directeur van de zinkfabriek Veille Montagne in Moresnet, het dwergstaatje dat ontstaan was door dat Pruisen en de Nederlanden geen grensakkoord konden maken na de val van Napoleon. Noch steeds zijn er afstammelingen in de streek van Verviers en Dison.

bron : La Belgique héraldique : recueil historique, chronologique, généalogique et biographique complet de toutes les maisons nobles de la Belgique.

Een verwantschap tussen Joannes Bijvoet uit Neerpelt met deze familie zou geografisch gezien mogelijk zijn, ook een verschrijving van de krullende letters van de lettergroep ble naar Be is aannemelijk en zeker een vernederlandsing van fusz naar voet kon.

Aangezien de tak uit Dison pas twee eeuwen na hem in de streek kwam, kan hij er niet van afstammen maar er is waarschijnlijk voorouderlijke verwantschap.

Afstamming van Bijvoet van de Pruisische Bliwoth via deze weg is daarmee uitgesloten.

Blaevoet - Blavoet - Blauvoet

In de streek van Veurne leeft het geslacht der Blaevoetynen sedert de 12de eeuw. Ze hadden een kasteel in Pervijze. Vooral bekend is Rijckaert Blaevoet, die samen met Heribert van Wulveringem, in de 13de eeuw strijd voerde tegen gravin Mathilde van Vlaanderen om haar onrechtvaardige fiscale plannen.

Hendrik Conscience beschreef in zijn "Kerels van Vlaanderen" hoe deze familie Blauvoet de strijd aanging tegen de Isegrims.

Albrecht Rodenbach liet zich door het werk van Conscience inspireren om zijn "Blauwvoet, Storm op Zee" te schrijven. Opmerkelijk is dat ook bij Rodenbach de Blauwvoet uitgebeeld als een zeevogel, die boven de Vlaamse kust kwam bij storm !

Veurne trad toe tot de Hanze in de 12de eeuw en was belangrijk voor de handel met Londen. Zijn de Blavoet's afstammelingen van een immigrant uit Pruisen die zijn naam een Vlaamse vorm gaf ? Werden de voorouders van "Den Preußen Bliwoth" ook al naar de Blauwvoetvalk genoemd en werd de handel en africhting ervan, doorgegeven van vader op zoon...

De Blyvoet's en Byvoet's (met de kenmerkende y-klank) zijn van Bliwoth gekomen en niet van de vroeger in Vlaanderen voorkomende Blaevoet's (met de a-klank), maar gezien ze dezelfde betekenis van de familienamen hebben is het mogelijk dat de families van een zelfde voorouder afstammen ...

Verder onderzoek

Een uitgebreid DNA-onderzoek met deelname van meerdere personen die de verschillende naamvormen dragen zou de afkomst van één gemeenschappelijke stamvader kunnen aantonen.